

Ungerea Duhului

„Tu îmi ungi capul cu untdelemn.”
Psalmul 23:5

A turna ulei pe cap pare a fi ceva foarte diferit de păstoritul oilor, dar în realitate nu este așa. De secole, păstorii au obiceiul de a turna ulei pe capul oilor, în special la sfârșitul zilei sau când acestea sunt obosite de la călătorie. Pentru oi, acesta este un serviciu binevenit și revigorant pe care le-l oferă păstorul. În acest obicei găsim o frumoasă ilustrare a grijii Marelui nostru Păstor pentru noi și a binecuvântărilor pe care le revarsă asupra noastră.

Uleiul este folosit în Scripturi ca simbol al Duhului Sfânt – puterea și influența invizibilă a lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 10:38). Uleiul de ungere turnat pe capetele marilor preoți ai Israelului prefigura ungerea lui Isus cu Duhul Sfânt. Apostolul spune despre El că a fost uns „cu untdelemn de bucurie mai mult decât tovarășii tăi” (Evrei 1:9). Pavel vorbește, de asemenea, despre ungerea pe care am primit-o de la Dumnezeu (xml-ph-0000@deepl.internal), în timp ce

32 Zorile

Ioan se referă la ea ca la „ungerea de la Duhul Sfânt” (Ioan 1:13). (Evrei 1:9). Pavel vorbește, de asemenea, despre ungerea pe care am primit-o de la Dumnezeu, în timp ce Ioan se referă la ea ca la o „ungere de la Cel Sfânt”. (2 Corinteni 1:21; 1 Ioan 2:20). Termenul „ungere” derivat dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă a unge sau a freca cu ulei, a sfinți — sugerează lubrifiere și netezime, astfel încât și aici există o aluzie la ulei ca simbol al Duhului Sfânt și a ceea ce realizează acesta în viețile noastre.

În această lecție consemnată în Psalmul 23, am putea considera că David reprezintă întreaga clasă a lui Cristos, caz în care capul său ar reprezenta pe Isus, Capul nostru. (Coloseni 1:13,18). Afirmatia „Tu îmi ungi capul cu untdelemn” indică ceea ce este învățat în mod clar în altă parte în Biblie, și anume că ungerea cu Duhul Sfânt a venit mai întâi asupra Capului clasei lui Cristos și, de la Cincizecime, a fost primită de diversele membre ale trupului numai în virtutea faptului că sunt considerate membre ale trupului său. Prin urmare, putem spune cu adevărat lui Iehova, Marele nostru Păstor: „Tu îmi ungi capul”, Hristos Isus. De la Isus, care este acum „păstorul nostru bun”, ungerea aceea a ajuns la noi (Ioan 10:11, 14). Astfel, ne bucurăm de binecuvântările

care vin prin ungerea cu Duhul Sfânt pe care am primit-o.

În timp ce ungerea inițială a Duhului Sfânt a venit asupra lui Isus, fiecare membru al trupului său simbolic dăul primește aceeași ungere, deoarece acest „ulei al bucuriei” emblematic curge de la Cap și acoperă întregul trup. În legătură cu aceasta, una dintre lecțiile scripturale principale asociate cu ungerea Duhului este misiunea divină de a sluji. Profetia din Isaia 61:1-3 se referă la acest lucru și indică faptul că întreaga companie a lui Cristos este unsă pentru a „vesti vești bune” și, astfel, pentru a „leja pe cei cu inima zdrobită”.

Odată cu această autoritate divină de a-L reprezenta pe Dumnezeu pe pământ vine și o minunată asigurare a acceptării și aprobării divine. Din acest punct de vedere, ungerea cu Duhul Sfânt ilustrează gândul de mângâiere. Într-adevăr, Isus s-a referit la Duhul Sfânt ca la un „Mângâietor” pe care Tatăl îl va da, „Duhul adevărului”, care îi va călăuzi pe urmașii săi „în tot adevărul”. Ioan 14:16, 17,26; 15:26; 16:7,13

Duhul Sfânt a fost o mare mângâiere pentru Isus, Capul nostru. Când a venit asupra Lui în momentul

botezului, El a auzit vocea Tatălui Său ceresc din cer, spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). Ce mângâiere mai mare ar putea fi dată cuiva decât asigurarea filiației divine? Această asigurare i-a dat Domnului putere pentru încercările prin care a fost chemat să treacă. Patruzeci de zile mai târziu, când Satana a contestat filiația Domnului, Isus a putut și i-a rezistat, pentru că nu avea nicio îndoială în mintea sa cu privire la relația sa cu Tatăl său ceresc. În plus, când ungera Duhului Sfânt a venit asupra lui Isus, aceasta l-a luminat cu privire la scopurile Tatălui său și la rolul pe care el urma să îl aibă în ele. „Cerurile i s-au deschis” (versetul 16).

Prin Duhul Sfânt, Isus a fost călăuzit și întărit la fiecare pas pe calea îngustă pe care a mers. Deoarece El este Capul nostru, aceleași binecuvântări mângâietoare ale Duhului Sfânt care L-au umplut de bucurie vor fi și partea noastră zilnică. De fapt, Isus a promis că va da pacea Sa urmașilor Săi credincioși. (Ioan 14:27). Această pace este o parte importantă a mângâierii care ne vine prin Duhul Sfânt. Multe sunt asigurările din Biblie care ne dau încredere, curaj și pace, în ciuda dificultăților drumului pe care îl parcurgem urmând pașii Domnului. Efeseni 3:11,12; Psalmi 31:24; Filipeni 4:7

Un rezumat foarte interesant al binecuvântărilor care ne revin ca urmași ai lui Isus, unși cu Duhul Sfânt, este prezentat în capitolul 8 din Romani. Începând subiectul „” (Nici o condamnare), apostolul scrie: „Deci, acum nu mai este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus, ... care nu umblă după carne, ci după Duhul” (versetele 1,4). Observați că Pavel vorbește aici despre cei care sunt „în Cristos Isus”. Aceasta înseamnă că Cristos Isus este Capul lor, Cel peste care a fost turnată ungerea Duhului Sfânt. Pentru cei care îl au ca Cap, nu există condamnare din partea Tatălui Ceresc dacă, așa cum spune Pavel, „nu umblă după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului”.

Aici, ca în aproape toate cazurile promisiunilor lui Dumnezeu, există o condiție atașată împlinirii lor, care trebuie îndeplinită prin ascultare credincioasă, pentru ca asigurarea promisiunii să ne aparțină în mod corespunzător. Într-adevăr, a fi siguri că suntem aprobați înaintea Tatălui nostru ceresc, că pentru noi nu există condamnare, este într-adevăr o binecuvântare rară. Am învățat din experiență, din observație și din mărturia Scripturilor că „nu este niciunul neprihănit, niciunul măcar”. (Romani 3:10). Am învățat, de asemenea, că Dumnezeu nu poate

privi nedreptatea cu niciun grad de toleranță. Cât de minunată este însă harul oferit prin Cristos Isus, că cei care sunt în El și urmează călăuzirea Duhului Sfânt care i-a atins prin El, nu sunt sub condamnare!

Mai târziu, în capitolul al optulea din Cartea Romani, apostolul subliniază această idee cu și mai multă forță, spunând: „Dumnezeu este cel care ne îndreptățește. Cine este cel care ne condamnă? Nimeni. Cristos Isus, care a murit, mai mult decât atât, care a înviat, care este chiar la dreapta lui Dumnezeu, care mijlocește pentru noi” (versetele 33, 34). Cât de prețioasă este gândul că, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, nu există condamnare pentru adevăratul creștin. Tatăl Ceresc, prin lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos, ne-a îndreptățit în mod gratuit de toate păcatele. Ce importanță mai are atunci cine altcineva ar putea să ne condamne, fie că este vorba de Diavol sau de agenții lui?

Cu toate acestea, această condiție de „fără condamnare” depinde și de locuirea Duhului Sfânt în noi, adică de a fi umpluți și călăuziți de influența și puterea sfântă a lui Dumnezeu. „Cei care sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu”, scrie Pavel. Apoi explică că noi „nu suntem în carne, ci în Duh, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește” în noi. (versetele

8,9). Aceasta înseamnă că putem fi plăcuți lui Dumnezeu dacă am îndeplinit condițiile. Aceste condiții sunt renunțarea completă la voința noastră – o decapitare simbolică a noi înșine – și acceptarea lui Cristos ca Cap al nostru, și apoi umblarea după Duhul pe care îl primim ca rezultat al faptului că suntem în Hristos. Apocalipsa 20:4

Trupurile muritoare înviate

Pavel scrie mai departe că „dacă Duhul Celui care a înviat pe Isus din morți locuiește în voi, Cel care a înviat pe Cristos din morți va învia și trupurile voastre muritoare prin Duhul Său care locuiește în voi” (Romani 8:11). Învierea trupurilor noastre muritoare este o energizare a lor pentru slujirea Domnului. Carnea căzută, prin natura ei, nu este înclinată spre lucrurile spirituale și se ferește să fie sacrificată în slujba Domnului și a poporului Său. Cu toate acestea, prin ungerea Duhului Sfânt, primită prin Capul nostru, Cristos Isus, trupurile noastre sunt „înviate” sau trezite, pentru a sluji intereselor scopului și planului divin al lui Dumnezeu. Carnea poate deveni „obosită în a face binele”, dar dacă continuăm să umblăm după Duhul, ea va fi reînviată, la fel cum oile, obosite la sfârșitul zilei, erau înviorate

când păstorul le ungea capetele cu untdelemn.
Galateni 6:9

Apostolul continuă: „Căci toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:14). Când Isus a fost uns de Duhul Sfânt, a auzit mesajul liniștitor al Tatălui său ceresc: „Acesta este Fiul meu preaiubit”. La fel, acum, dacă suntem „în Cristos Isus” și umblăm după Duhul cu care El a fost uns, avem asigurarea că și noi suntem „fii ai lui Dumnezeu”. Acest Duh pe care l-am primit, explică Pavel, nu este unul al „robiei fricii”, ci un Duh care ne permite să ne adresăm Dumnezeului nostru cu „Abba, Tată”. versetul 15

„Duhul însuși”, continuă Pavel, „mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, atunci suntem și moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Cristos, dacă suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El” (versetele 16, 17). Cât de prețioasă este această mărturie, această „mărturie” a Duhului Sfânt că suntem copiii lui Dumnezeu. Totuși, observați din nou condiția. Această mărturie binecuvântată a Duhului este a noastră numai „dacă suferim împreună cu El”.

Punctul de vedere scriptural al acestui lucru poate fi ușor înțeles. Apostolul Petru explică că lucrarea Duhului Sfânt în mintea profeților Vechiului Testament i-a determinat să mărturisească despre „suferințele lui Cristos și slava care urma să vină d”. (1 Petru 1:11). De-a lungul epistolei sale, Petru arată clar că aceste suferințe prezise ale lui Cristos sunt împărtășite de membrii trupului său. La aceasta se referea Pavel când a scris că Duhul Sfânt mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu, „dacă suferim împreună cu El”. Adică, dacă suntem în Cristos Isus și luăm parte la suferințele Lui ca urmare a faptului că ne dăm viața în slujba divină, atunci mărturia Duhului Sfânt prin scrierile profetice ale Vechiului Testament se aplică și nouă. Astfel, suntem siguri că, la fel ca Isus, suntem copiii lui Dumnezeu și, dacă suntem credincioși, moștenitori împreună cu El în slăvita împărăție a binecuvântărilor care va veni. Matei 6:10

Petru ne amintește că Duhul Sfânt, prin profeți, nu numai că a mărturisit despre suferințele lui Cristos, ci și despre „slava care va urma”. În conformitate cu această mărturie, Pavel scrie: „Căci socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie

comparate cu slava care va fi descoperită în noi”, adică „slava care va urma” suferinței. Romani 8:18

„Căci creația”, explică mai departe Pavel, „așteaptă cu dorință dezvăluirea fiilor lui Dumnezeu” (versetul 19). Nu trebuie decât să reflectăm asupra numeroaselor profeții despre gloria împărăției care se găsesc în Vechiul Testament și să observăm numeroasele promisiuni despre modul în care această glorie se va manifesta pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului, pentru a ne face să tânjim după timpul care va veni când, împreună cu toți fiii divini ai lui Dumnezeu, vom avea privilegiul de a manifesta gloria lui Dumnezeu spre bucuria veșnică a tuturor națiunilor.

„Toate lucrurile lucrează împreună”

Cei care, prin consacrare și acceptarea de către Dumnezeu, au venit la Cristos și umblă în conformitate cu Duhul Sfânt prin care au fost unși, au asigurarea că au fost „chemați potrivit scopului Său”. Despre cei chemați astfel, Pavel scrie: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine” (Romani 8:28). (Romani 8:28). Cu toate acestea, este nevoie de o credință puternică pentru a fi siguri de acest lucru în orice moment și în orice circumstanță.

Când ne întoarcem cu mintea la ilustrația cu păstorul și oile, ne putem imagina cât de greu le-ar fi oilor – dacă ar fi capabile să raționeze în această privință – să înțeleagă cât de benefice pentru ele sunt unele dintre experiențele zilei. Dacă păstorul le-ar conduce printr-un deșert sterp pentru a ajunge la pășuni verzi dincolo de el, sau poate peste trecători muntoase accidentate pentru a găsi ape răcoritoare, oilor le-ar fi greu să înțeleagă necesitatea greutăților impuse astfel. Cu toate acestea, oricât de dificil ar fi drumul, păstorul ar înțelege necesitatea acestuia; și, dacă oile ar putea înțelege acest gând, ar ști că „toate lucrurile” lucrează pentru binele lor suprem.

Prin credință suntem capabili să înțelegem ceea ce oile nu puteau înțelege; și anume, că toate experiențele prin care Bunul nostru Păstor ne conduce sunt pentru binele nostru suprem și veșnic. „Știm” acest lucru, a scris Pavel. Motivul pentru care știm acest lucru este că am primit ungerea Duhului Sfânt. Sub influența sa binecuvântată, am fost luminați să cunoaștem ceva din semnificația încercărilor căii înguste. Poate că vom fi zdrobiți și obosiți de greutățile călătoriei, dar ungerea Capului nostru, care a ajuns la noi prin El, ne liniștește și ne

mângâie, făcându-ne să înțelegem că toate lucrurile lucrează împreună pentru binele nostru veșnic.

Unele dintre „toate lucrurile” sunt, desigur, plăcute și revigorante. Păstorul cel bun ne conduce lângă „ape liniștite” și ne face să „ne culcăm în pășuni verzi”. (Psalmii 23:2). Aceste provizii binecuvântate sunt o bucurie pentru toate oile Domnului. Cu toate acestea, există și alte experiențe care sunt diferite. Și în aceste experiențe, credința noastră trebuie să vadă valoarea, astfel încât prin ele să fim apropiați mai mult de Păstorul cel Bun și să realizăm mai pe deplin dependența noastră de El. În acest sens, Pavel întreabă: „Cine ne va despărți de dragostea lui Cristos”, Păstorul nostru cel Bun? „Oare necazul, sau strâmtorarea, sau persecuția, sau foametea, sau goliciunea, sau pericolul, sau sabia? După cum este scris: «Pentru tine suntem omorâți toată ziua; suntem socotiți ca oi pentru măcel».” — Romani 8:35,36

Aici apostolul a enumerat câteva dintre experiențele cu adevărat încercătoare ale oilor Domnului, dar ele nu ar trebui să ne slăbească încrederea în înțelepciunea și grija plină de dragoste a Bunului nostru Păstor. Poate că suntem „considerați ca oi pentru măcel”, și dacă am gândi

după trup, probabil că am decide, în astfel de circumstanțe, să încetăm să-L urmăm pe Bunul Păstor. Cu toate acestea, în măsura în care umblăm „după Duhul”, ar trebui să știm că toate oile „ ” ale Domnului trebuie să se angajeze în sacrificiu și slujire. La fel cum Isus însuși, Capul nostru, a fost condus de Duhul la sacrificiu, chiar până la moarte, tot așa este privilegiul nostru, acum că El este înălțat la glorie și este Bunul nostru Păstor, să urmăm pașii sacrificiului și slujirii pe care El i-a conturat atât de clar prin exemplul Său.

Astfel, în toate aceste lucruri suntem „mai mult decât biruitori”, obținând victoria prin credința în Iehova, Marele Păstor; credința în Fiul unic al lui Dumnezeu, Cristos Isus, Păstorul cel Bun; credința în scopul și planul divin; și credința că, dacă ne îndeplinim consacrarea cu ascultare, în cele din urmă „vom locui în casa DOMNULUI pentru totdeauna”. (Romani 8:37; Psalmi 23:6). Cunoscând acest rezultat cert al „tuturor lucrurilor” care lucrează împreună pentru binele nostru, putem spune împreună cu apostolul că și noi suntem „convinși că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile prezente, nici lucrurile viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici orice altă

făptură nu vor putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Cristos Isus, Domnul nostru”. Romani 8:38,39

Cât de recunoscători suntem, aşadar, pentru ungerea Capului nostru şi pentru faptul că, ca membri ai trupului său, toate bogățiile harului divin implicate în această ungere au venit la noi. „El nu ne va refuza nimic bun” atâta timp cât rămânem în el (Psalmi 84:11). Toate nevoile noastre vor fi satisfăcute. Puterea ne va fi dată prin Duhul puterii. (2 Timotei 1:7). Vom fi călăuziți pe calea pe care trebuie să umblăm. Vom şti că „dacă Dumnezeu este pentru noi”, nimic şi nimeni nu poate fi împotriva noastră, pentru că El este mai mare decât toți dușmanii noștri. (Romani 8:31; 1 Ioan 4:4). Cu adevărat, putem spune împreună cu psalmistul că, deoarece Marele nostru Păstor a uns cu untdelemn Capul nostru, „paharul nostru este plin”. Psalmi 23:5